

Ἰουλίας· ἀνάβηθι εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρηγόρησον αὐτήν. Ἀλλὰ πρόσεξον μὴ μείνης παρ' αὐτῇ μετὰ τὸ ἀνακλητήριον· παρελθούσης τῆς ὥρας ταύτης δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἐξέλθης, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃς εἰς Μαντούην. Μείνον ἐκεῖ, θὰ εὕρωμεν εὐνοϊκὴν τινα στιγμὴν νὰ φανερώσωμεν τὸν γάμον σου, νὰ καταπραΰνωμεν τὴν οἰκογένειάν σου καὶ τὴν τῆς Ἰουλίας, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν χάριν σου καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσωμεν ἐνταῦθα. ὦ! τότε θὰ ἐπανέλθῃς εὐτυχέστερος, μυριάκις εὐτυχέστερος παρ' ὅσον εἶσαι δυστυχὴς ἀναχωρῶν. (Πρὸς τὴν τροφόν.) — Προπορεύθητι, τροφεῖ, καὶ ἐνθύμησόν με εἰς τὴν κυρίαν σου. Παρακίνησέ την νὰ κατορθώσῃ ὥστε ἡ οἰκογένειά της, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, νὰ ἀποσυρθῇ ἐνωρίς· εἰπέ την ὅτι ἔρχεται ὁ Ῥωμαῖος.

ΤΡΟΦΟΣ. — Θεέ μου! τί καλὰ ποῦ μιλάτε! Θὰ ἔμενα ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σὰς ἀκούω. ὦ! τί θαυμασταῖς συμβουλαῖς! Νὰ τί θὰ εἰπῇ νὰ ἦναι κανένας σοφός. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καλέ μου κύριε, τρέχω νὰ ἀναγγείλω τὸν ἐρχομόν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ναί, καλὴ μου· εἰπέ εἰς τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά μου, νὰ ἐταιμασθῇ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ πολὺ.

ΤΡΟΦΟΣ. — Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα· (Δίδουσα πρὸς τὸ δακτυλίδιον.) Νὰ ἕνα δακτυλίδι ποῦ μοῦ εἶπε νὰ σὰς δώσω. Ἀλλὰ κάμετε γρήγορα διότι εἶναι ἀργά· ἐλάτε γρήγορα. (Ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Κρατῶν τὸ δακτυλίδιον.) — Ἴδού τί μοι ἀποδίδει ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐξέλθετε καλὴν νύκτα. — Ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὕρισκεσθε· ἢ ἀναχωρήσατε πρὸ τοῦ ἀνακλητηρίου, ἢ ἐξέλθετε τῆς πόλεως περὶ τὰ χαράγματα, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα. Μείνατε εἰς Μαντούην. Ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶ νὰ εὕρω, θὰ σὰς πληροφόρησῃ περὶ πάντων τῶν συμβησομένων εἰς Βερόνην. Ἐμπρὸς, νεανία μου, τὴν χεῖρά σου. Εἶναι ἀργά, ὑγίαινε, καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πάτερ μου, θὰ ἐθλιβόμην

πολὺ ἀποχωριζόμενος ὑμῶν τόσοις ταχέως ἂν ἄλλη χαρὰ μείζων ὅλων τῶν ἡδονῶν δὲν ὠμίλει ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ δὲν μὲ ἐκάλει πλησίον τῆς Ἰουλίας. Ὑγίαινε. (Ἐνθεν ἐξέρχεται ὁ Ῥωμαῖος, ἐκεῖθεν ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη πασῶν τῶν ἀρχαίων βιβλιοθηκῶν ὑπῆρξεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας. Διηρεῖτο αὕτη εἰς δύο διακεκριμένα μέρη τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐφυλάσσετο εἰς τὸ Σεραπεῖον, τὸ δὲ εἰς Βρύχιον· θεμελιωτῆς δὲ αὐτῆς ὑπῆρξε Πτολεμαῖος ὁ Σωτὴρ. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἡγόραζε μὲ μεγίστην τιμὴν ὅλα τὰ βιβλία ὅσα εὕρισκεν εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τῆς οἰκουμένης διὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐπέφερε τὴν μεγίστην τάξιν καὶ αὐξήσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἀσulan Γέλλιον περιείχε 700,000 τόμων. Ὁ Φλάβιος Ἰώσηπος λέγει μόνον 500,000, καὶ ὁ Σελέκας μόνον 400 χιλ. Μέρος τῆς βιβλιοθήκης ταύτης εἶχε καὶ ἐπὶ τῆς πολιαρκίας τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀλλ' ἀνεπληρώθη πάλιν ὕστερον. Ἀφοῦ δὲ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σαρακηνῶν Ἀμρου, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς ἐζήτησε τότε παρ' αὐτοῦ νὰ τῷ δοθῶσι φιλοσοφικά τινα συγγράμματα, ὁ δὲ Ἀμρὸς ἔγραψε περὶ τούτου πρὸς τὸν Καλίφην Ὁμάρ. « Ἄν τὰ βιβλία, εἶπε, περιέχουν ὅσα καὶ τὸ κοράνιον, εἶναι περιττά· εἰδεμὴ, ἀντιβαίνουν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ καοῦν· » διμοιράσθησαν λοιπὸν πολλαὶ μυριάδες βιβλίων εἰς τὰ λουτρά τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἐθερμαίνοντο ἐξ αὐτῶν ἐπὶ ἑξ ὁλοκλήρους μῆνας.